

Sygn.akt III AUa 127/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 września 2015r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Piotr Prusinowski (spr.)

Sędziowie: SA Dorota Elżbieta Zarzecka

SA Bohdan Bieniek

Protokolant: Agnieszka Charkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 września 2015 r. w B.

sprawy z odwołania M. J.

przeciwko Prezesowi Zakładu Ubezpieczeń Społecznych

o umorzenie należności wobec likwidowanego Funduszu alimentacyjnego

na skutek apelacji wnioskodawcy M. J.

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 18 listopada 2014 r. sygn. akt V U 1247/14

I. **oddala apelację,**

II. **przyznaje radcy prawnemu U. M. wynagrodzenie z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym w kwocie 147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100) złotych, w tym należny podatek od towarów i usług i nakazuje wypłacić tę kwotę ze Skarbu Państwa -Sądu Okręgowego w Białymstoku.**

Sygn. akt III AUa 127/15

UZASADNIENIE

Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych decyzjami z dnia 14.07.2014 r. nr (...) i nr (...), wydanymi na podstawie przepisów ustawy z dnia 28.11.2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 6.12.2013 r. poz. 1456) odmówił M. J. umorzenia należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego z tytułu wypłaty świadczeń z funduszu alimentacyjnego oraz 5% opłaty na pokrycie kosztów związanych z działalnością funduszu w łącznej kwocie 22.912,99 zł (alimenty na syna A. J.) oraz w łącznej sumie 8.610,00 zł (alimenty na córkę P. J.).

Od powyższych decyzji odwołanie złożył wnioskodawca M. J.. W uzasadnieniu odwołania podniósł, że obecnie przebywa w zakładzie karnym gdzie odbywa karę pozbawienia wolności i ma ograniczone możliwości zarobkowe. Co więcej, w związku z orzeczeniem w stosunku do niego stopnia niepełnosprawności i konieczność leczenia nie jest w stanie spłacić ustalonych kwot.

Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w odpowiedzi na odwołania wniósł o ich oddalenie.

Sąd Okręgowy postanowił w dniu 30.09.2014 r. połączyć do wspólnego rozpoznania sprawy V U 1247/14 i V U 1248/14 oraz prowadzić pod wspólną sygnaturą V U 1247/14.

Sąd Okręgowy w Białymstoku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 18 listopada 2014 roku oddalił oba odwołania oraz nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego U. D. kwotę 60 zł powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną z urzędu.

W pierwszej kolejności Sąd I instancji wskazał, iż zgodnie z dyspozycją wynikającą z art. 67 ustawy z dnia 28 listopada 2003 roku o świadczeniach rodzinnych egzekucję należności z tytułu wypłaconych świadczeń z funduszu prowadzi się w dalszym ciągu, aż do ich zaspokojenia. Organ egzekucyjny przekazuje likwidatorowi kwoty ściągnięte od osoby zobowiązanej do alimentacji, pozostałe po zaspokojeniu bieżących alimentów. Wniosek o umorzenie lub zawieszenie egzekucji wymaga zgody likwidatora. Z kolei art. 68 wspomnianej powyżej ustawy stanowi, że w szczególnie uzasadnionych przypadkach związanych z sytuacją zdrowotną lub rodzinną osoby, przeciwko której jest prowadzona egzekucja alimentów, lub osoby zobowiązanej do zwrotu bezpodstawnie pobranych świadczeń z funduszu, likwidator może umorzyć, rozłożyć na raty lub odroczyć termin płatności należności likwidowanego funduszu z tytułu wypłaconych lub bezpodstawnie pobranych świadczeń z funduszu; przy czym likwidator, za zgodą ministra właściwego do spraw finansów publicznych, może umorzyć należności likwidowanego funduszu z tytułu wypłaconych lub bezpodstawnie pobranych świadczeń z funduszu.

W oparciu o utrwaloną linię orzeczniczą Sąd pierwszej instancji stwierdził, że art. 68 ust. 1 ustawy ma zastosowanie w wyjątkowych sytuacjach, gdy zobowiązany wobec funduszu alimentacyjnego wykaże, że uiszczenie należności nie jest możliwe, a zapłacenie zaległych należności wobec funduszu spowodowałoby dla dłużnika i jego rodziny zbyt ciężkie skutki, takie jak niedostatek, brak możliwości zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Taką wykładnię zaprezentował Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 lutego 2010 r., (I UK 270/09, LEX nr 585729).

Ponadto Sąd pierwszej instancji zauważył, iż do przyjęcia, iż zachodzi "szczególnie uzasadniony przypadek" pozwalający na umorzenie należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego nie wystarcza nawet ustalenie, że zobowiązany aktualnie nie posiada środków utrzymania, ale konieczna jest także ocena, iż przy uwzględnieniu jego wieku, stanu rodzinnego, kwalifikacji zawodowych oraz rokowań zdrowotnych nie będzie on w stanie również w przyszłości spłacać tych należności bez narażania siebie i swojej rodziny na pozbawienie możliwości zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 kwietnia 2007 r., III AUa 336/06).

Z ustaleń dokonanych przez Sąd I instancji wynikało, że odwołujący przebywa od dnia 11.12.2012 r. w Zakładzie Karnym, a przewidywany termin zakończenia odbywania kary przypada na 9.12.2015 r. M. J. legitymuje się orzeczeniem o lekkim stopniu niepełnosprawności do dnia 31.03.2015 r. Nie jest właścicielem żadnej nieruchomości oraz posiada zobowiązania na rzecz innych wierzycieli. Jednakże odwołujący sam wskazał, że w trakcie odbywania kary osiągał dochody z tytułu zatrudnienia. Nie można też pominąć okoliczności, że sytuacja majątkowa odwołującego może ulec poprawnie, zwłaszcza po opuszczeniu zakładu karnego. W przyszłości zatem niewykluczone, że odwołujący będzie mógł samodzielnie uregulować powstałe zadłużenie.

Z zeznań M. J. wynikało, że jego sytuacja rodzinna jest bardzo ciężka, wielokrotnie zwracał się on do dyrekcji Aresztu Śledczego o zatrudnienie odpłatne, ale otrzymywał odpowiedź odmowną. Ponadto odwołujący zeznał, że przed grudniem 2012 r. pracował dorywczo. W dniu 1.10.2014 r. był na konsultacji ortopedycznej w W., w czasie której lekarz stwierdził, że wskazana jest rekonstrukcja więzadeł lewej nogi, potem powinien mieć zaś operację łątkotki lewej nogi. Odwołujący zeznał także, że ukończył szkołę podstawową, odbywając karę pozbawienia wolności ukończył kurs dekarza w 2013 r. Twierdził, że opłacał początkowo alimenty na syna, na córkę natomiast tego nie robił, ponieważ nie ma z nią kontaktu. Zeznając wskazał, że wcześniejszych okresach również odbywał karę pozbawienia wolności. Pracował natomiast od 1987 r. do maja 1989 r. jako zbrojarz, od sierpnia 1989 r. do grudnia 1989 r. - praca na budowie, od 1992 r. do 1996 r. - jako kucharz, resztę kary pracował jako pracownik fizyczny. Przy obecnej karze pozbawienia

wolności był zatrudniony odpłatnie od stycznia 2014 r. do połowy marca 2014 r. jako sprzątający. Zeznał, że w tym roku pracował na pół etatu, a poprzednie zatrudnienia podczas kar pozbawienia wolności były na cały etat.

Sąd pierwszej instancji na rozprawie w dniu 12.11.2014 r. oddalił wniosek pełnomocnika odwołującego się o zwrócenie się o dokumentację z lat 2002-2010 uznając przeprowadzenie tego dowodu za zbędne, przy przyjęciu, że złożona dokumentacja będzie wystarczająca do oceny stanu zdrowia odwołującego.

Sąd Okręgowy uznał, że odwołujący nie wykazał, aby znalazł się w szczególnej sytuacji uzasadniającej umorzenie zaległości publicznoprawnych. Umorzenie należności z likwidowanego funduszu alimentacyjnego jest zastrzeżone dla sytuacji szczególnie drastycznych, gdy ze względu na wiek, stan zdrowia, inne względy społeczne czy znikome źródło przychodów na utrzymanie, nie jest realnie możliwe wywiązanie się z zobowiązania wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. W niniejszej sprawie taka sytuacja nie zachodzi, albowiem nie może stanowić przesłanki do umorzenia brak wiary odwołującego w możliwość jego zatrudnienia w przyszłości. Wprawdzie odwołujący złożył w sprawie dokumentację medyczną na potwierdzenie przedstawianych przez niego dolegliwości, to jednak w aspekcie przesłanek umorzenia należności, ze schorzeń tych nie wynika jeszcze fakt, że powodują one u niego niezdolność do pracy czy czynią go osobą całkowicie niepełnosprawną. Przypomnieć należy, że orzeczona w stosunku do M. J. niepełnosprawność w stopniu lekkim została zakreślona do dnia 31.03.2015 r., a termin zakończenia odbycia kary pozbawienia wolności przewidziany jest na 9.12.2015 r. Nawet gdyby założyć, że odwołujący ponownie uzyska orzeczenie o tożsamym stopniu niepełnosprawności, to nie stanowiłoby to przeszkody do podjęcia przez niego zatrudnienia. Ponadto, jak wskazał sam odwołujący, odbywając karę pozbawienia wolności, ukończył kurs dekarza w roku 2013 r., która to okoliczność w ocenie Sądu pierwszej instancji również przemawia za przyjęciem istnienia większych możliwości zatrudnienia odwołującego w przyszłości.

W konsekwencji Sąd Okręgowy uznał brak powodów uzasadniających umorzenie kwot wynikających z zaskarżonej decyzji, gdyż w ocenie Sądu umorzenie jest wyjątkiem, zaś zasadą powinno być spłacenie należności, tym bardziej, iż mają one charakter publicznoprawny, były wypłacane ze Skarbu Państwa i wnioskodawca powinien je spłacić.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art.477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołania.

O kosztach zastępstwa procesowego z urzędu Sąd orzekł na podstawie § 2 ust. 1 i 2 w zw. z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pełnomocnik wnioskodawcy, zaskarżając wyrok w części co do pkt I w zakresie oddalającym odwołanie od decyzji (...) r. z dnia 14 lipca 2014 r. Ponadto z ostrożności procesowej apelujący zaskarżył również wyrok w części co do pkt I w zakresie oddalającym odwołanie od decyzji nr (...) r. z dnia 14 lipca 2014 r. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a w szczególności:

- art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na oddaleniu przez Sąd odwołania, gdy istniały podstawy do jego uwzględnienia;

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zebranego w sprawie, błędną ocenę dowodów przeprowadzonych w sprawie dokonaną w sposób wybiórczy, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego oraz sprzeczność ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego tj.:

a) przyjęcie, iż obecna sytuacja odwołującego nie jest na tyle zła, aby w całości umorzyć należności wobec funduszu alimentacyjnego, podczas gdy liczne schorzenia na jakie cierpi w tym brak możliwości całkowitego wyleczenia, brak dochodów i brak możliwości zarobkowania nie dają mu realnej możliwości spłaty pozostałej kwoty po opuszczeniu zakładu karnego;

b) pominięcie przy wyrokowaniu wykazanych w toku postępowania przed sądem 1 instancji okoliczności, że koszty utrzymania odwołującego po opuszczeniu zakładu karnego znacznie przekroczył jego dochód;

c) przyjęcie, że sytuacja majątkowa odwołującego może ulec poprawie po opuszczeniu zakładu karnego w sytuacji gdy po wyjściu z aresztu nie będzie miał gdzie mieszkać, gdyż w 2012 r. został eksmitowany z mieszkania, które zajmował i nie został mu wskazany żaden lokal socjalny w związku z czym pojawiają się wydatki związane ze znalezieniem i opłaceniem lokalu mieszkalnego i utrzymaniem się;

- art. 217 § 2, 227 i 278 k.p.c. przez oddalenie wniosku pełnomocnika odwołującego o zwrócenie się do Aresztu Śledczego w B. o nadesłanie brakującej dokumentacji medycznej dotyczącej stanu zdrowia odwołującego z lat 2002 - 2010 na okoliczność jego trudnej sytuacji zdrowotnej tzn. złego i wciąż pogarszającego się stanu zdrowia, a tym samym uniemożliwienie odwołującemu wykazania prawdziwości jego twierdzeń oraz arbitralne uznanie przez sąd I instancji, że stan zdrowia odwołującego oraz charakter chorób, na które cierpi uzasadniają przypuszczenie, że jego sytuacja zdrowotna nie spełnia kryteriów, o których mowa w art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych;
- art. 316 § 1 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie jako podstawę orzekania zdarzenia przyszłe i niepewne takie jak to, że w przyszłości odwołujący będzie spłacał należności wobec funduszu alimentacyjnego ponieważ jego sytuacja majątkowa po wyjściu z zakładu karnego może ulec poprawie, a fakt ukończenia kursu dekarza zwiększył jego możliwości zatrudnienia;

II. naruszenie przepisów prawa materialnego:

- art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. t.j. z 2013 r., poz. 1456 z późn. zm.) poprzez jego błędną wykładnię i nie właściwe zastosowanie tj. przyjęcie przez Sąd I Instancji, że wobec odwołującego nie zachodzą przesłanki do umorzenia należności względem likwidowanego funduszu alimentacyjnego w łącznej kwocie 31.522,99 zł w sytuacji, gdy ustalony w sprawie stan faktyczny uzasadnia umorzenie ich w całości ze względu na wystąpienie szczególnie uzasadnionego przypadku związanego z sytuacją zdrowotną i rodzinną odwołującego oraz wobec zaistnienia sytuacji, w której spłata należności przez odwołującego pozbawiłaby go możliwości zaspokojenia niezbędnych potrzeb życiowych.

Wskazując na powyższe zarzuty, apelujący wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego orzeczenia w pkt. I poprzez:

- uwzględnienie odwołania od decyzji Nr (...) z dnia 14 lipca 2014 r. w całości i umorzenie należności likwidowanego Funduszu Alimentacyjnego oraz 5% opłaty związanej z działalnością funduszu w kwocie 22 912,99 zł.

Z ostrożności procesowej skarżący wniósł również o uwzględnienie odwołania od decyzji Nr (...) z dnia 14 lipca 2014 r. w całości i umorzenie należności likwidowanego Funduszu Alimentacyjnego oraz 5% opłaty związanej z działalnością funduszu w kwocie 8 610,00 zł.

2)zasądzenie od organu na rzecz odwołującego się kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych,

3)przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej odwołującemu się z urzędu, które nie zostały pokryte w całości ani w części (w maksymalnej wysokości ze względu na nakład pracy pełnomocnika).

Ewentualnie apelujący wnosił o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, przy pozostawieniu temu sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed Sądem I i II instancji.

Sąd Apelacyjny zważył:

Środek odwoławczy nie daje podstaw do wzruszenia zaskarżonego wyroku.

Sąd drugiej instancji w pełni podziela ustalenia i rozważania prawne dokonane przez Sąd Okręgowy w Białymstoku. Nie ma zatem potrzeby, aby je ponownie przytaczać.

Zarzuty naruszenia prawa procesowego, oparte na art. 233 § 1 k.p.c. w znacznej części nie konwenują z oceną wiarygodności i mocy dowodów. Weryfikacja sytuacji wnioskodawcy z punktu widzenia możliwości umorzenia należności dotyka kwestii materialnoprawnej. Skarżący popada również w sprzeczność. Z jednej strony, zarzuca Sądowi przyjmowanie za podstawę orzekania zdarzeń przyszłych i niepewnych, z drugiej zaś, przyjmuje, że koszty utrzymania odwołującego po opuszczeniu zakładu karnego znacznie przekroczą jego dochód. W sprawach rozstrzyganych w oparciu o art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych znaczenie ma aktualna sytuacja dłużnika. Oznacza to, że przypuszczenia co do przyszłego życia wnioskodawcy są w ograniczonym znaczeniu nośne. W tym znaczeniu można zgodzić się z twierdzeniem apelującego, gdy wytyka Sądowi pierwszej instancji przyjęcie, że sytuacja majątkowa odwołującego może ulec poprawie po opuszczeniu zakładu karnego. Okoliczność ta jest niepewna i samoistnie nie może wpływać na podjęcie decyzji o niwelowaniu długu. Podzielenie zarzutu w tym zakresie nie wpływa jednak na prawidłowość dokonanych ustaleń, jeśli za punkt odniesienia obierze się zastosowanie prawa materialnego.

Sąd Apelacyjny nie podziela natomiast zarzutu opartego na art. 217 § 2, 227 i 278 k.p.c. Sytuacja zdrowotna wnioskodawcy została przez Sąd pierwszej instancji opisana w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. W intencji skarżącego dokumentacja medyczna pochodząca z Aresztu Śledczego w B. ma uzasadnić zastosowanie art. 68 ust 1 ustawy. Założenie to nie uwzględnia, że zastosowanie tego przepisu nie skupia uwagi wyłącznie na kwestii zdrowotnej dłużnika. Ważna jest również sytuacja rodzinna, a przede wszystkim to, czy wystąpiły w sprawie „szczególnie uzasadnione przypadki”. W rezultacie Sąd pierwszej instancji, dostrzegając kłopoty ze zdrowiem wnioskodawcy, miał prawo ograniczyć postępowanie dowodowe, podnosząc inne równie ważne (decydujące) argumenty uniemożliwiające zastosowania przywołanej normy prawnej. Wskazane uwagi stanowią również odpowiedź na zarzut naruszenia art. 316 § 1 k.p.c.

Niezrozumiałym jest zarzut naruszenia art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Przepis ten ma charakter kompetencyjny. Oznacza to, że jego uchybienie występuje jedynie wówczas, gdy Sąd powołując się na tę normę dokona zmiany zaskarżonej decyzji. Sytuacja tego rodzaju nie miał miejsca, co oznacza, że Sąd pierwszej instancji nie działał z obrażą art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W odpowiedzi zarzut dotyczący prawa materialnego należy wskazać, że ulga przewidziana w przepisie art. 68 ust 1 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych dotyczy incydentalnych sytuacji. Cecha ta wynika z tego, że „przypadki” dłużników, związane z ich sytuacją zdrowotną lub rodzinną muszą być „szczególnie uzasadnione”. Oznacza to, że powinien istnieć wektor zależności równoważący dotychczasową postawę zobowiązanego z jego aktualną sytuacją. Założenie to staje się zrozumiałe, gdy uwzględni się, że należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego są wierzytelnościami Skarbu Państwa, a zatem w interesie społecznym (wszystkich obywateli) jest ich wyegzekwowanie. Wskazaną tendencję może przełamać sytuacja, w której dalsze dochodzenie należności alimentacyjnych w odczuciu społecznym kłóciłoby się z zasadą solidaryzmu społecznego.

Przechodząc do szczegółowej analizy art. 68 ust 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych, wypada zauważyć, że przepis ten nie podaje definicji pojęcia „szczególnie uzasadnione wypadki”. Świadczy to o jego zindywidualizowanym charakterze. Nie ma wątpliwości, że sytuacja majątkowa, zawodowa, zdrowotna i rodzinna wnioskodawcy nie jest prosta. W tym kontekście należy odwołać się do orzecznictwa Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 10.11.2010 I UK 119/10, Lex nr 686798) w którym wskazano, że za przypadki szczególnie uzasadnione związane z sytuacją zdrowotną lub rodzinną zobowiązanego, należy uznać niezależne od zobowiązanego alimentacyjnie sytuacje losowe lub nadzwyczajne, które sprawiają, że nie jest on w stanie na bieżąco ani w dającej się przewidzieć perspektywie regulować obarczających go zaległości bez uszczerbku dla jego zdrowia oraz naruszenia innych istotnych dóbr najbliższych członków jego rodziny. W niniejszej sprawie nie zachodzą szczególne okoliczności uzasadniające umorzenie należności alimentacyjnych.

Z pewnością nie jest nimi fakt odbywania przez wnioskodawcę kary pozbawienia wolności. W tym zakresie warto odwołać się do poglądów Sądu Najwyższego. W uzasadnieniu wyroku z dnia 17.10.2006 II UK 77/06 OSNAPIUS 2007 nr 21-22, poz. 326 stwierdzono, że brak stałych dochodów i związana z tym trudna sytuacja materialna, na którą wnioskodawca powołuje się w środku odwoławczym, jest okolicznością dotyczącą wszystkich dłużników alimentacyjnych, gdyż uruchomienie funduszu alimentacyjnego następuje tylko wówczas, gdy dłużnik nie ma majątku ani dochodów podlegających egzekucji. Nie jest to więc szczególna okoliczność w rozumieniu omawianego przepisu. Nie są także takimi okolicznościami przyczyny braku dochodów leżące po stronie dłużnika i przez niego zawinione. Taką przyczyną jest odbywanie przez wnioskodawcę kary pozbawienia wolności, będące następstwem popełniania przez niego przestępstw. Tego rodzaju postępowanie nie może być premiowane zwolnieniem z długu.

Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje ten pogląd. Dokonując wykładni pojęcia "szczególnie uzasadnione przypadki związane z sytuacją zdrowotną lub rodzinną" należy mieć na względzie fakt, że instytucja przewidziana w art. 68 ustawy z 2003 r. o świadczeniach rodzinnych stanowi nadzwyczajne zwolnienie zobowiązanego z długu alimentacyjnego, co następuje kosztem uszczuplenia środków funduszu ubezpieczeń społecznych, i już z tej przyczyny powinna być ona ścisła, a nie rozszerzająca, zwłaszcza, że chodzi o najdalej "idącą" spośród ulg przewidzianych w tym przepisie. Zatem szczególnie uzasadnione okoliczności to te które mają charakter wyjątkowy, losowy i ze względów zdrowotnych lub rodzinnych tak obciążają budżet zobowiązanego, że nie pozwalają na uregulowanie należności (wyrok SA w Łodzi z dnia 23 stycznia 2013 r., III AUa 869/12, LEX nr 1271902). W ocenie Sądu Apelacyjnego wnioskodawca nie spełnia tak określonych kryteriów, na co trafnie zwrócił uwagę Sąd pierwszej instancji.

Uwzględniając przedstawione zapatrywanie Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do odstąpienia od wykładni art. 68 ust 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych dokonanej przez Sąd pierwszej instancji. Oznacza to, że interpretacja tej normy prawnej zaprezentowana w apelacji nie jest trafna. Dlatego zgodnie z przepisem art. 385 k.p.c. apelacje oddalono.